

מסורת הש"ס

(א) וזית סוף... (ב) וזית סוף... (ג) וזית סוף... (ד) וזית סוף... (ה) וזית סוף... (ו) וזית סוף... (ז) וזית סוף... (ח) וזית סוף... (ט) וזית סוף... (י) וזית סוף... (יא) וזית סוף... (יב) וזית סוף... (יג) וזית סוף... (יד) וזית סוף... (טו) וזית סוף... (טז) וזית סוף... (יז) וזית סוף... (יח) וזית סוף... (יט) וזית סוף... (כ) וזית סוף...

יום טוב פרק רביעי ראש השנה

לד.

עין משפט
גד מצינה

נו א טושיע איה מי
תקפת שפיף ח:
גה ב מיי סיי מכל
שפר הל' ב טושיע
איה מי תקל שפיף ב:

הגהות הב"ח
(ה) גמ' ודירך דרב תנא
מדעי קרא בנימויה:

גליין הש"ס
הש"ס דה' ה'ק' א' לא
ניייה שיה בו' בלומר
פייט טויה דף לא
פייט דה' דה' לא משקין
לע':

לעזי רש"י
קומפלייטיב
(קומפלייטיב)
קולות עצמים
רשידייה ליל
(עלילם קריים)

רבינו חננאל

ואל תמורו הכבוד בדברי
למד מהן, והיו הכל כדברי
כולן עושין זה וזה, דבריו
לחו דתרווייהו תרועה היא,
ונתנו העם לעשות תשרית
הר"ת תשרית שלש פעמים,
וכא ר' אבהו וצאצא יוריות
תקנין תשרית ואחרים
(היו תוקנין תשרית), ואצ"ט
שגם שלשה שבירים תרועה
היא, ואחרים היו תוקנין
תשרית, ודומה שפסוק
ספק עשר כד' שריו
אמרם אם התשרית הוא
אחת, ור' הפסיק בין
התשרית השני, תשרית
והתשרית, ומקין שיהו
עושין תשרית תשרית
התשרית, וכן תרית תרית
תשרית, וכן תשרית תשרית
תשרית, ואמר איהו מן
ודאי עשניהו כלי המספק
ביניהן ואצ"ט שכולם
תרועה הם, השלים ביניהם
שהיו הכל נתקן מנהג
אחד ולא היראה חלוקה,
ואמר להן מכל מקום
נמצאו תקיעות זו אחד
וזו כלי המספק ביניהם,
ולפיכך נתנו הכל כמנהג
הזה לתקוע ומי שם כמו
שחוקו ר' אבהו, ועליהן
ספרן התקוע ברכת
התקיעה, ואצ"ט שאינו
על סדר הברכות, וצבדו
צריכין לתקוע על סדר
הברכות, מיהו ברכות און
מעבכת אותן התקיעות,
ומפני שכבר יצאו
הצבירי ירי חובה, לסיפק
נהגו לתקוע במליכות
תשרית, בכוונות תרית
ובשופרות תשרית, להודיע
שהכל אחד זה, והכל
יצאו ירי חובה ולא
נשאר בדבר ספק, והא
דאמר ר' יוחנן שמע

תלמוד לומר ופקעס. והדר תרועה: שאין ס'ל שנים. וכבר אמר
ותקעתם תרועה ונסע ממנה פלוני כי הדר אמר ותקעתם תרועה
ונסע ממנה פלוני פשיטא דשנית היא: ספא תקיעה שנית לה. והכי
קאמר ותקעתם תקיעה שנית לתרועה: ה"ג ושגל תרועות נאמרו
בר"ה שצמון זכרון תרועה והעברת
שופר תרועה יום תרועה יהיה לנס
ושמי תקיעות לכל אחת ואחת מניינו
למדון לר"ה שלש תרועות ושג
תקיעות שמים מדברי תורה ואחת
מדברי סופרים והעברת שופר תרועה
שצמון זכרון תרועה מד"מ יום
תרועה יהיה לנס לתלמודו הוא צא
רני שמואל בר נחמני אומר אחת
מד"מ ושמים מד"מ והעברת שופר
תרועה מד"מ שצמון זכרון תרועה
ויום תרועה יהיה לנס לתלמודו הוא
צא מלי לתלמודו הוא צא וכו':
שמים מד"מ. מרי קראי דרוש למנינא
כדקתני ואולי והעברת שופר תרועה
שצמון זכרון תרועה מד"מ כלומר
מכאן נלמד שמים יום תרועה יהיה
לנס לא מדרשה למנינא שיהי
לתלמודו הוא צא מופנה לג"ש שדש
תרועה תרועה לג"ש אלא סופרים
אמרוהו כדי להשוות מלכות זכרונות
ושופרות ומקיעות: רבי שמואל
בר נחמני אומר כו' מלי לתלמודו הוא
צא. בשלמא חד לג"ש אידך למלי:
לא משמע ליה. למדש מיניה פשוטה
לפניה: דרך העברתו. למעוטי
הפכו ומקע צו דלממן (לשל דף טו):
ניעבדיה ביד. ולי לאו דהדר כמביה
לא הוה משמע מעבירו לשון תקיעה:
מספקא ליה. ועבד מרזיביו: ודלמא
גנוחי הוא. ואין לך לעשות תרועה בין
יכנות וקא מפסקא תרועה בין
שברים לפשוטה שלאחריה: ודלמא
ילולי פיה. ואין לנו שברים וקא
מפסקי שברים דקשר"ק דר' אבהו
בין תקיעה לאשונה לתרועה ואין
כלל פשוטה לפניה: כרישא גנוחי גנת.
גיחות ארוכות קומפלייטיב"א בלע"ז:
והדר מילוי. רזיביו"ר בלע"ז:
משע

שאיין ת"ל בחדש השביעי ומה ת"ל בחדש
השביעי שיהו כל תרועות החדש השביעי
זה כזה ומנין לשלש של שלש ת"ל
יהעברת שופר תרועה שצמון זכרון תרועה
יום תרועה יהיה לנס ומנין ליתן את האמור
של זה בזה ושל זה בזה ת"ל שבעי שבעי
לגזירה שוה הא כיצד שלש שהן תשע
שיעור תקיעה בתרועה שיעור תרועה
לה בהיקישא והשתא מיייתי לה בגזירה שוה
הכי קאמר "אי לאו גזירה שוה הוה מיייתנא
לה בהיקישא השתא דאתיא גזירה שוה
היקישא לא צריך והאי תנא מיייתי לה בג"ש
ממדבר דתניא ותקעתם תרועה תקיעה
בפני עצמה ותרועה בפני עצמה אתה אומר
ותקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה או
אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא כשהוא
אומר ובהקדילה את הקהל תתקעו ולא
תרעו הוי אומר תקיעה בפני עצמה
ותרועה בפני עצמה ומנין שפשוטה לפניה
ת"ל ותקעתם תרועה ומנין שפשוטה
לאחריה ת"ל תרועה יתקעו ר' ישמעאל בנו
של ר' יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי
הוא אומר ותקעתם תרועה שנית שאין ת"ל
שנית ומה ת"ל שנית זה בנה אב שכל מקום
שנאמר תרועה תהא תקיעה שניה לה אין
לי אלא במדבר בר"ה מנין ת"ל תרועה
תרועה לגזירה שוה ושלש תרועות נאמרו
בר"ה שבתון זכרון תרועה יום תרועה
והעברת שופר תרועה ושתי תקיעות לכל
אחת ואחת מצינו למדין שלש תרועות ושש
תקיעות נאמרו בר"ה שתיים מדברי תורה
ואחת מדברי סופרים שבתון זכרון תרועה
והעברת שופר תרועה מדברי תורה יום
תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא רבי

תורה אור השלם

- 1. והעברת שופר
תרועה בחדש השביעי
בעשור לחדש יום
הפסחים תעבירו שופר
כקל ארבעים.
- 2. דבר אל בני ישראל
לאמר בחדש השביעי
באחד לחדש יהיה לכם
שבח וזכרון תרועה
מקרא קדש.
- 3. ויבחרתם השביעי
באחד לחדש מקרא
קדש יהיה לכם כל
מלאכת עבדה לא
תעשו יום תרועה יהיה
לכם כבוד כט א
ותקעתם תרועה
ותסעו המזנות התיני
קדושה כבודי ה
5. ותקדיל את הקהל
תתקעו ולא תרעו:
כבודי ה
- 6. ותקעתם תרועה
שנית ונסעו המזנות
התיני תקיעה תרועה
יתקעו למסעיהם:
כבודי ה
- 7. ודעו משה ויעבירו
כל במוצה לאמר איש
ואשה אל יעשו עוד
מלאכה לתרומת הקדש
ויקלא העם מרובא:
שמות לו י
- 8. ותקעו בחדש שופר
בכסה ליום חגנו:
תהלים טז ד

מוסף רש"י

אז אינו אלא תרועה
ותרועה אחת היא.
מזה חתם את ומה שזכר
לנו (וכו' ג' ת"ל
תרועה יתקעו. לומר
אמר התרועה יתקעו וכו').
דרך העברתו.
ספאל מעבירו כדלמא
ככהה מתיים ועבירי כו'.
שהחדש מתקבץ בו.
לחוקיקס כגון שבתת לנני
מעבד ועברת לנני מות.
לפי שקטנה היא פסוק
לתרועה (עשירי טו).
סלננה אינה נחלת עולל
לכל העולם דכתיב דשג
כנסת (מנהגין יא)
כנסת סלננה מתקבץ בו שנית
נחלת לכל אדם אלא
שבתת לוישני מות
ועברת לוישני מעבד.
כדלמא ועשירי כו' שברים
וארבע שעות מתקבץ
סיהאל וצ"ח טו. הרי
אומר זה ר"ה. שנית
נחלת דשג. אבל שאר היום
בלתעבד תרועה סו' ומהודין סו'
סו' דללו שאר יריש ככר
מתחלת הלננה מתקבץ
וניחלת לכל מקום וצ"ח
סו'. כנסת ליום מנוח.
לחדש ח'ל, תקעו תרועה
הלננה שופר כסאלו
מתקבץ ביום חנו' סו'.

שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן אחת מוד"ת ושתיים מדברי סופרים והעברת שופר תרועה מוד"ת שבתון
זכרון תרועה ויום תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא מאי לתלמודו הוא בא מיבעי' ביום ולא בלילה
ואידך ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה מביים הכפורים אי (ביום) הכפורים יליף נגמור נמו מיניה
לפשוטה לפניה ופשוטה לאחריה והעברת תעבירו לא משמע להו אלא מאי דרשי בהו והעברת כדרב מתנא
דאמר ר' רב מתנא תעבירו ביד לא מצית אמרת דגמר עברה עברה עברה עברה עברה עברה עברה עברה
(ה) בריבוייה תעבירו ביד לא מצית אמרת דגמר עברה עברה עברה עברה עברה עברה עברה עברה עברה
תרועה וכתיב תנא ויצו משה ועבירו קול בגמנה מה להלן בקול אף
כאן בקול ולהאי תנא דמיייתי לה ממדבר אי מה להלן הצוצרות אף כאן
הצוצרות ת"ל תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו "אי זהו חג שהחדש
מתכסה בו הוי אומר זה ר"ה וקאמר רחמנא שופר אתקין רבי אבהו
בסברי תקיעה שלשה שברים תרועה תקיעה מה נפשך אי ילולי ליל לעבד
תקיעה תרועה ותקיעה ואי גנחוי גנת לעבד תקיעה שלשה שברים
ותקיעה מספקא ליה אי גנחוי גנת אי ילולי ליל מתקוף לה רב עיריא
שלשה שברים בין תרועה לתקיעה דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה מתקוף לה רבינא
ודלמא גנחוי הוה וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה דהדר עביד תשרית אלא רבי אבהו
מאי אתקין אי גנחוי גנת הא עבדיה אי ילולי ליל הא עבדיה מספקא ליה דלמא גנת וילולי אי הכי
ליעבד נמו איפכא תקיעה תרועה שלשה שברים ותקיעה דלמא ילולי וגנת סתמא דמילתא כי מתרע
באיניש מילתא ברישא גנת והדר ילולי: תקע בראשונה ומשך בשניה כשתיים: אמר רבי יוחנן שמע